

De zaken stonden met my en Maayke in desen staet, wanneer ik, zeker dag in een Herberg sittende, en myn oordeel over een geschil vellende, 't geen wegens't Verkeeren onder twee Ruyters ontstaen was; in woorden raekte met den geen, dien ik ongelyk had gegeven, en die ook in der daed ongelyk had, maer gelyk de menschen seer seldom weten willen datze ongelyk hebben, en datze geen krakeel aen vangen om het te verliesen, wierd desen Ruiters daer seer toornig over, en schoold my voor een Laf bek en een baerdeloosen Melkmuil. Ik zei hem, dat ik noit gehoord had, dat de dapperheyd in de baerd bestond: en dat ik het grootste verlangen des werelts had, om hem met den degen in de vuist te sien, en eens te beproeven of zyn knevels hem in't gevecht ook voordelig soudes wesen. Myn party, die stoutheyds genoeg had om een man onder de oogen te sien, smiet de steenen uit de hand, en trad terstond met my buiten de deur, daer wy braef op malkander los gingen, en alle onse kragt en behendigheid in't werk stelden. Wy vochten wel een vierdendeel uurs sonder dat den een eenig voordeel op den anderen had, en zonder dat'er eenig bloed vergoten wierd; maer eindelyk begon d'overwinning na myn kant te hellen, want ik bracht myn vyand een houw vlak boven op't hoofd, die zo swaer aenquam, datze hem duiselen deed, en my aldus gelegentheyd beschafte om hem een steek in de slinker borst te geven, welke hem ter aerde deed vallen, in zulker voegen dat hy gants geen beweging van leven toonde, 't geen my, en alle die ons gevecht aengesien hadden, oordeelen deed, dat hy dood was, of ten minsten dat hy geen half uur langer leven soude. Ik was over dit ongeval geweldig verbaest, en wist niet wat ik by dese gelegentheyd best soude aen wenden, dat is te zeggen, dat ik niet wist waar ik my na toe soude begeven, want vluchten moest ik sekerlik, maer na wat plaets kon ik niet wel bedenken. Ondertusschen, gelyk'er hoe langer hoe meer volks toeschoot, docht my niet raedsaem een ogenblik te vertoeven, om niet in handen van't Gerecht te vallen: waarom ik dan, door vier myner goede vrienden, die dese stryd mee bygewoond hadden bygeleyd, ter poort uitging, daar ze my rieden, zo als wy nu afscheyd van malkander stonden te nemen, dat ik na Antwerpen soude trecken, alwaar een van hen een Moeder had wonen, by dewelke ik my zo lang konde op houden, tot men weten sou hoe het met den gekwetste af liep.